

Dansk Folkepartis tale til 1. behandling af budget 2013

Vedrørende den økonomiske ramme

Siden vi stod her for et år siden er der sket mangt og meget med den regionale verden. Først og fremmest har vi fået en ny regering, en regering, der har i regionen hos det etablerede flertal bestående af Socialdemokraterne, SF og radikale har været ventet med stor forventning og glæde.

Utallige er gangene, hvor jeg har siddet i denne sal og hørt på alt det gode vi havde i vente, når VKO flertallet var borte og et nyt og forstås bedre regime havde taget over. Så skulle vi borgerlige sortseere selv få at opleve på egen krop, hvordan sundhedsvæsnet utallige udfordringer blev løst som med et tryllesag, der ville ikke længere være ventetid på behandlingen af psykisk syge, sundhedsvæsnet ville få et løft og ja, pengemangel var noget, det hørte fortiden til.

Derfor var det da også med stor forventning at jeg som sundhedspolitiker så frem til den nye regerings indtog på sundhedsområdet. Nu skulle vi ikke længere mundhugges om budgettet, for penge var der jo nok af, nu skulle vi ikke længere hospitalsafdelinger eller hele sygehuse, for penge var der nok af. Nu behøvede vi ikke længere prioriterer helt så hårdt imellem de enkelte patientgrupper, for penge var der nok af.

I mit stille sind glædede det da mig, for det er da altid rares at være politiker i tider, hvor der kan udvikles frem for afvikles. Derfor kom det da også som lidt af et chok, da jeg blev præsenteret for den økonomiaftale som regeringen og danske regioner havde indgået. Ja, faktisk vil jeg indrømme, at jeg i starten troede jeg læste forkert. For hvor var de mange nye penge, hvor var alle de gode initiativer fra valgkampen, hvor var al den mælk og honning, der skulle flyde gennem gaderne med den nye regering – pist væk var det.

For første gang i mands minde er der nu nulvækst i sundhedssektoren. Den nye regering har med sin første økonomiaftale gjort sin stilling klar og det er tydeligt, at det ikke er sundhedsvæsenet den prioriterer. Det står i stæk kontrast til det tidligere VKO-flertal, der både gode og dårlige økonomiske tider valgte, at prioriterer sundhedsområdet en enorm høj økonomisk prioritering.

Men ikke nok med, at den nye regering ikke kom med en krone ekstra til sundhed, selvom presset med ny dyr medicin og behandling, en aldrende befolkning og voksende praksissektor betyder, at nulvækst blandt personale og borgere kun bliver at opfatte som krasse besparelser, serviceforringelser og et skærpet krav til øget effektivitet, så har regeringen endda den frækhed, at vildlede befolkningen om dens gerning.

Det er ustædeligt, når regeringen påstår, at der i år er 800 millioner mere til sundhed end sidste år. Alle der kan læse indad ved, at der er tale om beregning, der bedst kan sidestilles med den måde fanden læser biblen. For de 800 millioner fremkommer derved, at regionerne sidste år brugte 800 millioner mindre en aftalt med den borgerlige regering, derved mener regeringen, at den ved at lægge nøjagtig samme ramme ned over økonomien i år, at der skulle være et rådighedsbeløb på dette beløb.

Men alle ved, at grunden til dette overskud, der måske lyder af meget, men i realitet udgør mindre end 1 % af det samlede sundhedsregnskab for Danmark, var, at man i nogle regioner herunder særligt Region Midtjylland var tvunget til at genererer et overskud for at lappe på fordums tiders elendige økonomistyring og overforbrug – ligesom det er nødvendigt at sparre op til de store investeringer, vi de kommende år skal foretage i nyt byggeri og medikoteknisk udstyr.

Men ikke nok med at regeringen har pakket deres sparer politik ind i dette røgslør af spin og løgn, så kommer der mere til. Indenrigsministeriet har valgt uden varsel eller blusel at indløse nogle gamle lån helt tilbage fra først i 90'erne. Lånene var rente og afdragsfrie, ligesom de ikke før nu havde en udløbsdato. Regeringen har altså valgt at trække signifikant købekraft ud af regionernes driftsøkonomi på sundhedsområdet på samme tidspunkt, som den har indført den værste hestekur i nyere sundhedspolitisk historie. Der er altså ikke i realiteten kun tale om nulvækst, med derimod i virkeligheden tale om deciderede nedskæringer i sundhedsøkonomien.

Og får at føje spot til skade, har regeringen udskrevet en regning på 200 millioner til regionen til en øget indsats på psykiatriområdet. Regeringen har lovet de psykisk syge et løst, og udskrevet en check til dem uden dækning. Det er nemlig de regioner, der i forvejen står i en sparesituation, der skal betale gildet for regeringens ambitioner, det er ikke alene usympatisk ansvarsforflygtigelse, der er også urealistisk med den økonomiske situation vi står i.

Om det regionale

Det er på dette fundament, at vi i Region Midtjylland skal forhandle budget. Jeg forstår godt, når jeg ser rundt i salen i dag, hvis der er nogle fra rød blok, der sidder med røde øre, når de skal ud og forklarer de mange vælgere, der har troet på den forløjede retorik om øget velfærd, at det i stedet kan tilbyde dem, er en spand kold vand i hovedet, men det bliver jo jeres sag.

Men selvom situationen er langt fra, hvad vi kunne ønske os og hvad den havde været, hvis der stadigt var borgerligt flertal her i landet, så har det aldrig været Dansk Folkepartis indstilling, at sætte sig hen i et hjørne og surmule

Derfor vil vi i dag, gerne sende det signal, at vi naturligvis mødet op til budgetforhandlingerne med et åbent sind og viljen til at indgå i realitetsforhandlinger. Vi må dog understrege, at forudsætningen for et kompromis er en oprigtig vilje til et afbalanceret forhandlingsresultat.

I Dansk Folkeparti er også tilfredse med, at det nu ser ud som om regionens økonomi er inde i en god gænge. Vi kom sidste år ud med et overskud på regnskabet og det ser generelt ud til, at vi har opnået en bedre budgetstyring i regionen. Begge dele tilskriver vi i Dansk Folkeparti først og fremmest en konsekvent og målrettet ledelsesindsats og en stor forståelse for budgetoverholdelse blandt vores medarbejdere. Derfor finder vi det også beklageligt, at der ikke langt tidligere var politisk vilje til, at sætte denne udvikling i gang her i regionen.

Det har desværre også vidst sig, at den sparreplan, der sidste år blev vedtaget var for hastigt flikket sammen og at dens forudsætninger på lange stræk var fejlagtige. Vi har gang på gang i regionsrådet set, at de enkelte elementer i sparekataloget er kommet tilbage til rådet med væsentlige korrektioner, da de forudsatte forudsætninger har vidst sig at være bristet, af to nylige eksempler kan blot nævnes livsstilscenteret i Brædstrup, der alligevel ikke kunne flyttes, en benchmark besparelse på de medicinske senge, der måtte opgives ovs. ovs.

Derfor mener vi, at budgetforhandlingerne bør indeholde en principdrøftelse om, hvilke styringsmekanismer vi i fremtiden vil benytte os af her i regionen, så vi ikke igen står i samme situation. I Dansk Folkeparti vil vi gerne pege på, at en øget anvendelse af benchmarking til at udsprede "best praksis" i regionen, som et yderst godt instrument, der bør følges politisk. Ligesom vi meget gerne så en øget brug af regionale friklinikker og konkurrenceudsættelse af

opgaver både internt i regionen og overfor private aktører kunne være metoder, der sikrede mere sundhed for de begrænsede midler, vi nu har til rådighed. Men vi er villige til at tage en åben dialog med regionsrådets partier om sagen.

Samtidig vil vi igen i år pege på, at de mange omstillinger og omrokeringer over de sidste år, har skabt et stort behov for en revideret hospitalsplan, der som minimum skal kunne pege på hvordan hospitalerne i Silkeborg, Horsens og Randers, kan udvikles og fremtidssikres, således at løftet om 5 ligeværdige akuthospitaler og et center of excellence kan overholdes.

Til gengæld er Dansk Folkeparti rede til at vise den ansvarlighed, som vi har vist så mange gange før, ved at bakke op om principperne om 3 % effektiviseringskrav, som er forslået lagt ned over budgetforudsætningerne for de somatiske hospitaler for at skaffe råderum til de ekstraudgifter, som vi ved, der kommer på sundhedsområdet.

Endvidere er vi klar til at stramme effektivitetskravet på det psykiatriske område yderligere. Vi ser ingen ide i, at pumpe flere penge ind i et system, der i høj grad er præget af flaskehalse i forvejen. Det eneste, der vil kunne nedbringe ventelisterne på det psykiatriske område er en øget effektivitet og derfor bør de 40 millioner, som region midtjylland er pålagt at finde primært findes i form af effektiviseringer og bedre arbejdsgange.

DF's ønsker

Det råderum, der herved findes ønsker vi Dansk Folkeparti disponeret på følgende vis. Vi ønsker i Dansk Folkeparti, at der i Region Midtjyllands mangfoldighedspolitik indarbejdes en målsætning om oprettelsen af 250 socialøkonomiske job til udviklingshæmmede og kronisk psykisk syge. Jobbene kunne fx tænkes fundet på regionshospitalernes kiosker, vedligeholdelsesafdelinger, servicefunktioner og evt. på institutionskøkkenerne. Vi ved, at det betyder alverden i livskvaliteten for disse på arbejdsmarkedet marginaliserede grupper, at have noget meningsfuldt at stå op til og have følelsen, at bidrage til samfundet. Det er noget, der giver livsindhold og mening i tilværelsen for en gruppe mennesker, der uforskyldt er havnet udenfor arbejdsmarkedet.

På den baggrund finder vi i Dansk Folkeparti, at det er en væsentlig mangel i vores mangfoldighedsindsats, at det ikke på dette område har været et stort nok fokus før. Vi håber derfor på en bred politisk opbakning til dette område.

Endvidere vil vi i dette års budgetforhandlinger have set på den hensigtserklæring, der sidste år blev indskrevet i budgetforliget om fast udstationering af paramedicinere i de ambulancer, hvor der er længst responstider og afstand til akutafdelinger. Det præhospitale område skal snart udbygges igen. Vi vil inden den proces have en politisk aftale blandt forligspartnerne om, hvordan denne hensigtserklæring skal udmøntes.

Endelig vil vi igen pege på parkeringsområdet som et sted, hvor den politik et flertal i regionsrådet har implementeret har en række urimelige konsekvenser. Når regionen har indført en struktur, der gør at mange patienter har lagt - ja ofte over 100 km - til behandling, er det grundlæggende uanstændigt, at man endvidere skal betale høje summer for at parkerer ved et regionalt behandlingssted.

Vi ved naturligvis godt, at vi ikke kan indføre gratis parkering alle hospitaler, både fordi nogle er opført som OPP-projekter og fordi det vil gøre kapaciteten utilstrækkelig i de store byer, hvor

mange så vil benytte vores pladser frem for kommunal parkering. Men det bør være sådan at patienter, der har lidelser der kræver mange kontinuerlige besøg på et hospital omfattes af den gruppe, der kan parkere gratis ved hospitalerne og det vil vi tage med til forhandlingerne. Særligt sårbare grupper som stråle-, dialyse- og kemopatienter, der over en længere periode skal frekventere hospitalet op til mange gange om ugen, bør der kunne findes en mere rimelig ordning for parkering for.

Endvidere finder vi, at den beslutning, der skal tages om, hvor de ekstra hospicepladser skal placeres skal tages ud fra 2 hensyn. Den skal tilgodeses det område i regionen, der endnu ikke har hospicekapacitet og udgiften skal holdes nede ved, at placeringen skal muliggøre en signifikant hjemtrækning fra Vejlefjord Hospice.

Det er de forslag, som vi i Dansk Folkeparti vil komme med indenfor sundhedsområdet, som er udgiftskrævende. Vi har bestræbt os på, at tage hensyn til regionens stramme økonomi og som sådan er der naturligvis økonomisk tale om mindre korrektioner i et milliardbudget, ikke desto mindre korrektioner, der vil have en enorm betydning for de berørte og som vil have en direkte effekt på disse borgers trivsel, tryghed og livskvalitet, dermed håber vi også, at der er tale om forslag, der kan samle bred opbakning i rådet.

Ud over disse direkte konkrete ønsker, vil vi i Dansk Folkeparti for at kunne indgå i et budgetforlig pege på en række områder, hvor vi vil arbejde for at få hensigtserklæringer fra et flertal i rådet.

Først og fremmest finder vi, at det er beskæmmende, at Region Midtjylland på lungekræftområdet halter bagefter de øvrige regioner. Derfor vil vi gerne i budgetforliget have en hensigtserklæring ind om, at der skal udarbejdes en handlingsplan indenfor området for, at sikre, at regionen løftes op imod "best praksis" indenfor dette område.

Endvidere er vi glade for, at regionerne i deres forhandling med regeringen konsekvent har holdt fast i deres beregning på, at der intet er at spare ved den differentierede behandlingsgaranti. Derfor ønsker vi, at det mellem forligspartierne aftales, at 1 månedsbehandlingsgarantien stadig står ved magt i Region Midtjylland og kun kan fraviges på enkeltområder ved enighed i forligskredsen. Det vil være en ganske logisk aftale, da regionerne under et selv har peget på, at der ikke ligger en økonomisk gevinst i en differentieret garanti.

Endelig ønsker vi indenfor psykiatrien en aftale om, at der når der udformes retningslinjer for regeringens såkaldte diagnosegaranti, at der laves en aftale om, hvordan eventuelle negative konsekvenser for dette måtte have på ventelisterne indenfor psykiatrien skal afhjælpes.

Til slut vil vi indenfor regional udvikling gerne have en aftale om fordeling af kulturmidlerne. Vi finder, at den nuværende metode er unødvendigt tung, med politik behandling af selv meget beskedne beløb, samtidig finder vi, at frivillighed og frivilliges indsats skal have en langt mere fremtrædende plads i tildelingskriterierne.

Med disse ord ser vi frem til reelle budgetforhandlinger og håber på, at der findes vilje til at indgå et kompromis.

Tak for ordet.